

Привітання керівників районної влади

*Шановні жителі села Довге-Калуське!
Прийміть найщиріші вітання з нагоди 632-ої річниці
від першої писемної згадки про село Довге-Калуське*

День народження села – особливе свято, яке об'єднує всіх, хто любить свою землю, хто тут народився і виріс, хто приїхав сюди, щоб тут залишитися назавжди. Усі досягнення, якими багате село, складаються із щоденної праці, знань і талантів його мешканців. У такі свята, як день народження села, кожен відчуває себе частинкою великої родини. Довге-Калуське може пишатися тим, що тут народжуються і зростають покоління талановитих, працелюбних людей, які змінюють його обличчя.

Саме вашими спільними зусиллями створюється неповторний образ Довгого-Калуського, зберігається його героїчна історія та закладається майбутнє. Упевнені, що й серед молоді, і серед ваших діточок є ті, які в майбутньому прославлять своїми талантами ваше село, наш район, Україну у світі.

Тож нехай і надалі ваше село процвітає, народжуються і підрастають діти, спокійно й захищено почувається старше покоління. Переконані, що кожного з вас любов до рідного села буде надихати на нові звершення. Запевняємо, що районна влада докладатиме максимум зусиль, щоб ваше село розвивалося, змінювалося, зростав його економічний та культурний потенціал.

Бажаємо вам Божого благословення, миру, добра, міцного здоров'я та родинного затишку. Хай Довге-Калуське й надалі буде красивим і квітучим селом, де життя кожної людини, кожної родини наповнюється теплом, радістю і надією на краще! Нових вам перемог і творчих злетів, вагомих здобутків задля процвітання рідного села.

*Іван Данів, голова Калуської райдержадміністрації
Віктор Гільтайчук, голова Калуської районної ради*

Історична довідка про село Довге-Калуське

Перша письмова згадка про село Довге-Калуське належить до 1387 р. У XV ст. воно входило до складу Галицької землі Руського воєводства. У XVI ст. залишилося у складі Галицького повіту. Його тодішня назва звучала як villa Dolhe. Оригінальні документи зберігаються в Головному архіві давніх актів у Варшаві (фонд Метрика коронна) та Центральному державному історичному архіві України у Львові.

Протягом XIV ст. у писемних джерелах з'являються перші згадки про населені пункти на Прикарпатті, однак з'ясувати появу цих поселень майже неможливо, вони губляться в глибині віків. Це населені пункти, які досі не були згадані в літописах. У науковому виданні «Ілюстрована історія Прикарпаття» дослідника нашого краю, професора Прикарпатського університету імені В. Стефаника Володимира Грабовецького, подано перелік сіл і міст та дати їх перших писемних згадок з XIV ст. У переліку поселень Галицького повіту згадується і наше село: Довге біля Калуша (1387 р.).

Історія Довгого-Калуського, безперечно, тісно пов'язана з подіями, які відбувалися в краї в цілому. Природно-економічні умови Прикарпаття (особливо сіль) були ласим шматком, на який посягали вороги, особливо татари. Татари нападали на Покуття, потім на Львівщину, Стрийщину, а значить, проходили Прикарпаттям через села до Тисмениці і далі на Калуш (очевидно, через територію Тужилова). Нападали щороку, а то й кілька разів на рік, спалюючи села і міста. Особливо жорстокими були напади в 1498, 1570, 1589, 1594, 1616, 1618, 1620, 1622 роках. Тоді було знищено 33 населені пункти, доля не оминула й Довге-Калуське.

У часи Хмельниччини в Галичині теж було неспокійно. Погоня шляхти за доходами призвела до того, що значна частина селян Калуського староства, будучи не в змозі зносити всякі утиски з боку старостинських адміністраторів, державців і посесорів, ще до визвольної війни захищала себе шляхом складання скарг, а в 1648 р. під впливом визвольної війни в Україні піднялась на повстання. Повстання на Калущині розпочалося у вересні 1648 року і продовжувалося протягом жовтня, листопада, грудня. Воно охопило майже всі села староства. Найбільш активними були селяни Грабівки, Сівки, Мостища, Пійла, Каменя, Кадобної, Бер-

логів, Довгого, Ясеня, Небилова, Лдзяного, Угринова, Копанок, Підмихайля, Добровлян, Вістової. Повстання очолив православний священик із села Грабівка Іван Коритко. У джерелах про нього говориться як про «попа із Грабівки».

У складі Австрії село перебувало до 1918 року. У зв'язку зі світовими подіями – розпадом Австрії та утворенням у 1918 році Польщі, – галицькі землі, в тому числі й Довге-Калуське, відійшли знову до Польської держави.

Перші відомості про село віднайдено в шематизмах (списках) Львівської архієпархії ХІХ та першої половини ХХ століть. Так, дізнаємося про чисельність населення, існування товариств, кооперативів, діяльність церкви і її статус, існування церковно-приходських шкіл. У цих документах знаходимо інформацію і про назву нашого села. **Довгим** воно називалося до 1913 року, у 1914 р. його назву доповнила друга частина – **Калуське**, що її село носить до сьогодні.

Із цих же документів довідуємося, що найбільша чисельність населення села була у 1927 р. – 1190 чоловік. У школі цього року навчалось 105 дітей, існувала читальня «Просвіта», молочний кооператив.

Сумною подією для села стало переселення 1951 р. Релігійні

переконання місцевого населення та підтримка ним борців за незалежну Україну й стали першочерговою причиною виселення мешканців села в південні області України та виправно-трудові табори Сибіру й Казахстану.

Найболючішим було те що людей змушували залишати свої домівки, городи, худобу, сільськогосподарський реманент і підписувати заяви про їхній нібито добровільний переїзд. Багато сімей переховувалися у своїх знайомих і родичів у навколишніх селах. Влада залишила в селі напризволяще перестарілих, немічних, самотніх жінок із дітьми і робила все, аби від нього не залишилося навіть згадки. Такої руйнації село не зазнавало навіть у часи війни.

Події тих переселенських днів глибоко закарбувались у пам'яті людей.

Мешканці нашого села були учасниками Першої світової війни, село пам'ятає піхотинця Миколу Коцана, каноніра Миколу Петріва, кавалериста Івана Парцея, рядового австрійської армії при медичній службі Михайла Івасіва, учасника цих воєнних подій Луця Кухтина та багатьох інших.

У роки Другої світової війни десятки односельчан захищали Батьківщину від німецьких загарбників, і не одна сім'я залишилася без годувальника. Одні пропали безвісти, інші лежать у могилах у різних регіонах України, у Латвії, Росії, Білорусі, Польщі, Німеччині.

Село пишається учасниками АТО на сході України, які пройшли дорогами Ілловайська, Широкіного, Мар'їнки, Авдіївки, Станиці Луганської. Це Петро Бреславський та Микола Парцей.

Зараз село – одне з найкращих сіл у районі. Воно також одне з найстаріших сіл нашого краю.

Знаковою подією для жителів Довгого-Калуського став приїзд Президента України Володимира Зеленського, який перебував 2 серпня 2019 року на Прикарпатті з робочим візитом. Він узяв участь у нараді з питань відбудови мостів та мостових переходів, пошкоджених повеннями.

Глава держави оглянув зруйнований стихією міст через р. Чечва,

який з'єднає Довге-Калуське й Пійло. За словами Президента, відновлення цього мосту почнеться після 14 серпня. «Гроші знайшли. 14 серпня відкриються можливості на 25 млн грн. Новий голова обласної державної адміністрації Денис Шмигаль запевнив, що до кінця року цей міст буде відбудовано. Це

дуже швидко», – повідомив Володимир Зеленський.

Президента України біля моста зустрічали більше тисячі людей з Довгого-Калуського й сусідніх сіл.

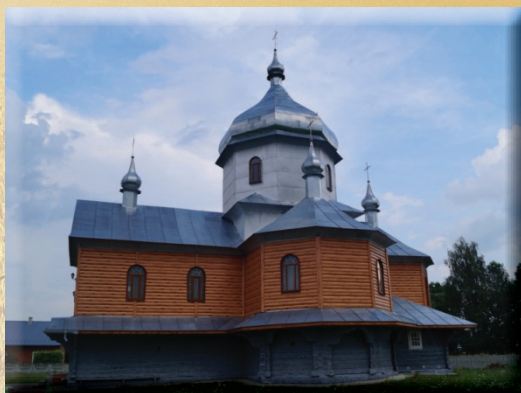
Вони – гордість села

Історію творять особистості. Історію країни в цілому і конкретної місцевості зокрема.

Тож на сьогодні село Довге-Калуське, яке розташоване в межиріччя Чечви і Лімниці, 632 роки крокує своїми літописними сторінками. Зростання інтересу до української історії, зокрема, до історії малої батьківщини кожного українця – примітна ознака нашого часу. Село пишається тим, що тут народжуються і зростають покоління талановитих і працелюбних людей, які є продовжувачами тих історичних і духовних цінностей, що залишилися в спадщину, починаючи від перших поселенців. Це особистості, які займають важливу нішу в історії села – керівники органів місцевого самоврядування, священики, учасники Першої і Другої світових воєн, учасники визвольних змагань ОУН-УПА, працівники правоохоронних органів, підприємці, фінансисти, освітяни, менеджери.

Важливу нішу в історії села займають священики о. Василь Головацький, о. Симеон Стефанович, о. Іоан Каратницький, о. Михаїл Олексій.

Усі вони закінчили Львівську духовну семінарію і були кожен свого часу направлені Калуським деканатом на парафію села Довге-Калуське й проживали в резиденції при церкві св. Василя Великого до кінця свого життя. Деякі поховані на церковному подвір'ї, інші – на старому цвинтарі. Свою пастирську діяльність священики проводили в нашому селі і в дочірній церкві

св. Ігнатія в Тужиліві: о. Василь Головацький – 20 р., о. Симеон Стефанович – 18 р., о. Іоан Каратницький – 11 р., о. Михаїл Олексій – 19 р.

Серед них осібно стоїть о. Михайло Олексій. У 1911 р. він був переведений у село парохом церкви св. Василя Великого та дочірньої церкви св. Ігнатія в Тужиліві. В цьому ж році церква згоріла, і для відправ збудували тимчасову богослужбову каплицю. Велика праця з відбудови

церкви лягла на плечі священника і провізора Федора Мельника. Урочисте богослужіння і освячення новозбудованої церкви св. Василя Великого відбулося 28 серпня 1916 р. на свято Успіння Пресвятої Богородиці. Цей день став другим храмовим святом у селі. Перший відзначають 14 січня, в день святого, іменем якого названа церква.

Про сім'ю о. Михайла Олексія йдеться у шематизмі 1904 року. Цей документ засвідчує, що в священника була дочка, яка вийшла заміж за Олександра Сушку з Калуша. А в книзі Скорботи, Пам'яті і Шани Героїв Стрілецького Чину значиться житель села Довге-Калуське поручник УГА **Євген Олексій**, син о. М. Олексія.

Євген Олексій народився 1888 р. в сім'ї о. Михайла Олексія. У 1911 році о. Михайл із родиною із села Мечищів Бережанського деканату переїхав у Довге-Калуське Калуського деканату й оселився в резиденції при церкві св. Василя Великого. Тут проживав до кінця своїх днів. Похований о. Михайл на церковному подвір'ї. Євген закінчив гімназію, вивчав у Львові медицину, отримав диплом лікаря.

У документальній книзі «Українська галицька армія» хорунжого Українських січових стрільців Дмитра Микитюка про бойовий шлях УГА у період визвольних змагань 1917-1921 рр. на території України, яка була видана 1958 р. у Вінніпезі (Канада), про нашого односельця йдеться так (правопис автора збережено): «Олексій Євген, сотник, лікар УГА. Першу світову війну перебував в австрійській армії як лікар на італійському фронті. В половині листопада 1918 р. вступив до УГА і через цілий час визвольної боротьби повнив службу як лікар в 7 Львівській бригаді.

Під Львовом бригада в складі III-го корпусу зводила криваві бої під Сигнівкою, Скниловом, Любіном Великим і Барташовом. У часі травневої польської офензиви охороняла під Любіном відворот III-го Корпусу. Разом із 3-ою Бережанською бригадою, дня 8-го червня 1919 р. виконала блискучий пролом під Чортковом, а дня 18-го червня в битві під Бережанами здобула гору Лисоню. За Збручем, в складі армійської групи ген. Вольфа боролася з большевиками під Деражною, Староконстантиновом, Бердичевом, Житомиром і Коростенем.

Був у «Чотирикутнику смерти». Перейшовши з групою Кравса до ЧСР, спочатку був лікарем у таборі в Йозефові, а потім у чеській армії. З ЧСР прибув у 1923 р. до Канади, але по однорічнім побуті вернув до Львова. Помер 24 лютого 1934 р. у Львові».

Микола Коцан – учасник Першої світової війни, піхотинець австрійської армії. У бою отримав важке поранення в ногу, більше року перебував на лікуванні в столиці Австрії – Відні. Відновити здоров'я після лікування не вдалося. Залишився на все життя кульгати на ногу, тому завжди ходив з костуром.

Після розпаду Австро-Угорської імперії на землях, що відійшли до панської Польщі, у селах і містах встановлюються нові порядки в господарській діяльності й адмініструванні. Обираються нові керівники сільських, міських і територіальних громад. Миколу Коцана обирають сільським війтом. Як інвалід Першої світової війни він щомісяця отримує достатньо велику пенсію, тому певну її частину витрачає на потреби, пов'язані зі своєю роботою. Надає також допомогу дітям-сиротам церковно-приходської школи, батьки яких загинули на війні, стає благодійником калузької лічниці.

З 1949 по 1951 рік Микола Коцан – голова сільської ради в Довгому-Калузькому. У жовтні 1951 р. село оголошують неперспективним. Його мешканців переселяють на Кіровоградщину. Сільська рада припиняє своє існування. Залишається в селі незначна частина літніх і перестарілих людей. Церква теж залишилася без управи, а резиденцію було спалено працівниками НКВД. На сході села громада вирішила передати ключі від церкви Миколі Коцану. Селяни знали, що під його опікою вона буде захищена і збережена. Помер Микола Коцан 28 серпня 1961 р.

Тож не дивно, що Микола Коцан належить до числа людей, якими гордиться село. Він – один із перших активних і авторитетних керівників місцевого самоврядування, знаний у колах урядовців і духовенства тодішньої Калущини під прізвиськом *Дорохтей*, яке його нащадки носять до сьогоднішнього дня.

Андрій Ребега народився 13 грудня 1900 року на свято Андрія Первозванного, і таке ім'я отримав від священника Євгена Чубатого в день хрещення. Активний громадський і церковний діяч нашого

села. Про його предків згадується у стародавній книжці служби Божої, виданої на друкарських верстатах у чудотворній Лаврі Почаївській чину святого Василя Великого 1773 р., яка знаходиться в нашій церкві, у ній розшифровано такий запис: «Ся книжка належить до церкви Должанської року Божого 1856. Михайло Малюшицький, наuczитель в Довгому за пароха о. Василя Головацького, дяка Олекси Ребеги, вїйта Василя Декуна».

Із цього історичного документа, а також із Йосифінських і Францисканських метрик маємо інформацію, що згадуваний

Олекса Ребега є дідом Андрія Ребеги, дяка церкви села і голови «Просвіти».

Андрій Ребега мав авторитет у мирян села й духовенства Калуського деканату. Його часто запрошували на різні заходи «Просвіти» в інші села. У 1937 р. Андрій Ребега разом із отцем Степаном Маркевичем очолили делегацію довгіських просвітян на окружне свято «Просвіти», яке відбулося в с. Добровляни, де були представники читалень із Калуша, Хотіня, Тужилова, Підмихайля та інших навколишніх сіл.

У період 1941–1944 рр. дякував у церкві св. Василя Великого і дочірній церкві Покрови Пресвятої Богородиці в с. Тужилів.

У важкі воєнні роки був секретарем Довга-Калуської сільської ради. Хата-читальня «Просвіта» знаходилася в його хаті, яка збереглася до наших днів. На жаль, за свої погляди Андрія Ребегу вночі перед Різдвом 5 січня 1944 р. невідомі забрали з хати й вивезли в напрямку с.Новиця, і до сьогодні достеменно не відомо, де знаходиться його могила.

Найстарший син Андрія Михайло був членом молодіжної організації «Юнацтва», допомагав харчуванням учасникам ОУН, за що був засуджений Станіславським військовим трибуналом в 1949 р. на 15 років виправно-трудових робіт, відбував покарання в Казахстані.

Іван Вістовський народився 21 вересня 1917 р., учасник Другої світової війни. Призваний в ряди армії Калуським РВК в серпні 1944 р. Проїшов дорогами війни в складі Четвертого Українського фронту через Карпати на Берлін.

Автоматник, стрілець 113-ї армії 256-го стрілкового полку, 128-го стрілкового полку, 320-го гвардійського Червонопрапорного стрілкового полку ім. Б. Хмельницького. В одному з боїв у Карпатах був поранений, звільнений у запас наприкінці 1946 р.

Трудову діяльність розпочав у 1948 р. вальцювальником у млині Калуської райспоживспілки, де пропрацював більше 10 років. У зв'язку

з реорганізацією виробництва переведений робітником на калуський хлібоприймальний пункт. У 1977 р. влаштувався на роботу на Калуський завод «Нафтобурмашремонт», на якому працював бригадиром вантажників аж до виходу на пенсію 1978 р. Передовик виробництва, мав авторитет серед робітників і керівництва заводу. За відмінну працю неодноразово отримував подяки й грошові винагороди. Як учасник війни брав активну участь у заходах, які проводилися з нагоди святкування перемоги над Німеччиною.

Нагороджений багатьма медалями, орденами та військовими знаками як учасник Другої світової війни: медаллю за перемогу над Німеччиною, ювілейною медаллю до 20-річчя Перемоги, ювілейним знаком до 25-річчя Перемоги, ювілейною медаллю до 30-річчя Перемоги, орденом Вітчизняної війни до 40-річчя Перемоги, ювілейною медаллю до 40-річчя Перемоги, ювілейною медаллю до 50-річчя Перемоги, ювілейною медаллю до 50-річчя Збройних сил СРСР, ювілейною медаллю до 60-річчя Збройних сил СРСР, ювілейною медаллю до 70-річчя Збройних сил СРСР, медаллю «Ветеран праці». Вірний мирянин церкви св. Василя Великого. Помер Іван Вістовський 28 листопада 1999 р. В пам'яті односельчан залишився прикладом для інших, був добрим господарем і сім'янином.

Василь Гринів – знана людина не лише на теренах Калущини, а й за її межами. Народився 13 жовтня 1941 р. Після закінчення Голинської середньої школи в 1960 р. призваний у ряди Радянської армії, проходив службу в Бакинському воєнному окрузі ПВО пустелі Каракум.

Після демобілізації навчався в Львівській школі міліції, яку закінчив в 1965 р. Влаштувався на роботу в Калуську міліцію, звідки був направлений на навчання в Київське вище воєнно-інженерне училище зв'язку ім. Калініна. Учасник чехословацьких подій 1968 р. після яких два роки служив офіцером у Мінській армії ПВО.

У 1970 р. вступив на заочне відділення юридичного факультету Львівського державного університету ім. І. Франка. Одночасно з 1970 по 1979 рр. – військовий керівник Калуської середньої школи № 1 та інструктор з нагляду за міліцією в Калуській міській раді. Упродовж 1979–1998 рр. – прокурор на Тернопільщині, а з 1998 по 2004 рр. – прокурор Івано-Франківської області та м. Івано-Франківськ.

Після виходу на пенсію у 2006 р. зареєстрував в управлінні юстиції Івано-Франківської області обласне козацьке товариство «Українське реєстрове козацтво» з метою відновлення козацьких традицій, заснованих в 1572 р. сотником Реєстрового козацтва Гнатом Височаном.

Майже 10 років Василь Гринів був отаманом Івано-Франківського обласного козацького товариства «Українське реєстрове козацтво», головою адміністрації Гетьмана УРК в Прикарпатському регіоні. Сьогодні генерал Василь Гринів є генеральним суддею «Українського реєстрового козацтва». За заслуги в розвитку українського реєстрового козацтва на Прикарпатті нагороджений козацькими орденами: «Бронзовий козацький хрест», «Срібний козацький хрест», «Золотий козацький хрест»; орденом Верховного Отамана Запорізької Січі Івана Сірка I ступеня, орденом Гетьмана України Івана Виговського, Золотою зіркою «Герой козацтва України»; церковними орденами: орденом святого Володимира Великого III ступеня, орденом Архистратига Михаїла III ступеня, орденом Георгія Побідоносця, орденом Святого Миколая Угодника, орденом Пресвятої Богородиці; церковними грамотами Української греко-католицької церкви і

Української православної церкви Київського патріархату; іменними нагородами, серед яких отаманський пірнач, позолочений і оброблений дорогоцінним камінням, козацька шабля та ін.

Сьогодні Василь Гринів проживає в с. Кадобна.

Ярослава Рисей-Федик – уродженка села, проживає в Калуші. Народилася 6 лютого 1950 р. Після закінчення Калуської середньої школи № 1 навчалася в Чернівецькому фінансовому технікумі. Свою трудову діяльність розпочала 1970 р. в районній інспекції державного страхування. Одночасно навчається на заочному відділенні за спеціальністю «Фінанси і кредит» у Чернівецькому державному університеті, який успішно закінчила в 1977 р.

Упродовж 1975–1983 рр. працювала економістом, старшим економістом міської планової комісії Калуського міськвиконкому. 1984 р. призначена заступником завідувача, начальником бюджетного відділу міського фінансового відділу в Калуші. У 1987 р. – завідувач фінансового відділу Калуського міськвиконкому. А в 1996 р. призначена начальником відділення держказначейства в м. Калуш.

У 2001 році на базі двох відділень в Калуші і Калуському районі створено єдине відділення держказначейства, яке очолює Ярослава Дмитрівна аж до виходу на заслужений відпочинок.

За час роботи удостоєна грамот Міністерства фінансів, державного казначейства України, а також облдержадміністрації, обласного фінансового управління та облдержказначейства, відзнаками міського голови. Ярослава Дмитрівна – продовжувачка славного роду Рисейів, прадіда дяка Михайла, стрія дяка Петра, стрія Якова, одного із організаторів «Просвіти» в Добровлянах.

Біографічний довідник «Жіночий цвіт Калущини: 100 відомих краянок» – видання, приурочене сотні відомих жінок із когорти політиків державних діячів, учених, підприємців, майстрів культури і мистецтва, поетів і письменників, що є вихідцями із Калуша і Калуського району і внесли у свій час або ж продовжують вносити помітний вклад в загальний культурний, економічний, політичний, науковий та духовний розвиток Прикарпаття, України в цілому. Приємно, що в цьому довіднику знаходимо ім'я уродженки нашого села Ярослави Рисей-Федик.

Василь Парцей народився 4 січня 1950 р., навчався в місцевій початковій школі, Пійлівській восьмирічній, Калуській середній школі № 1. Після закінчення середньої школи в 1967 р. влаштувався на роботу на Калуський завод «Нафтобурмашремонт». Упродовж 1968–1970 рр. служив у лавах Радянської армії північної групи військ країн Варшавського договору на території Польщі (м. Легніца). Після демобілізації знову повернувся працювати на завод. Разом із роботою поєднував навчання в Івано-Франківському інституті нафти й газу, який успішно закінчив у 1978 р.

За 50 років трудової діяльності піднявся сходишками кар'єрного зростання від робітника до директора заводу. Перебуваючи на посаді директора підприємства «Завод Карпатнафтомаш» протягом 1993–2000 рр., В. Парцей допомагав у газифікації сіл Довге-Калуське, Пійло, Тужилів.

Займає активну громадянську позицію, був депутатом декількох скликань Пійлівської сільської ради, членом виконкому, депутатом Калуської районної ради першого демократичного скликання.

До 100-річчя побудови й освячення церкви в селі, яке відбулося в 2016 р., В. І. Парцеєм підготовлено й опубліковано книжку «Історія церкви св. Василя Великого села Довге-Калуське», упорядковано текст до брошури «Село Довге-Калуське: 630 років із часу першої писемної згадки».

За активну громадсько-політичну діяльність і значний вклад в державотворчі процеси на Калущині нагороджений грамотою Калуської районної ради, за старанні труди на славу святої церкви і як дослідник історії церкви нагороджений грамотою Калуського деканату УГКЦ. На сьогоднішній день – член громадської ради при Калуській РДА.

Отець Петро Хімії – приклад широкого і невтомного служіння Господу. Народився на свято Петра і Павла 12 липня 1950 р., у 1961 р. закінчив початкову школу в Довгому, а в 1965 р. – Пійлівську восьмирічну школу. Свою трудову діяльність розпочав на пошті в Калущі. У 1986 р.

вступив у підпільну семінарію УГКЦ, щоб здійснити свою мрію – стати священником. Велика заслуга в цьому о.Ярослава Кочута, який тоді переслуговував у селі й часто бував у них удома, адже батько був церковним паламарем. Своїми розповідями о. Кочут прищеплював любов до Бога, церкви.

Велике духовне піднесення отримував при зустрічах з о. Михайлом Петрашем, якого вважав своїм духівником і наставником. Чотири роки у селі Дора, недалеко від Яремчі, підпільно студіював душпастирські науки. У 1989 р. в період горбачовської перебудови УГКЦ вийшла з підпілля. В Івано-Франківську був організований теологічно-катехичний духовний інститут, і епархія почала висвячувати перших дияконів. Одним із них був Петро Хімії.

У 1990 р. став дияконом церкви св. Архистратига Михаїла. 12 травня 1990 р. одержав ієрейське свячення з рук преосвященного єпископа Кир Павла Василика. Душпастирську діяльність проводив у селах Лука, Довпотів, Перевозець, Кудлатівка, Слобідка. Завдяки самовідданій праці о. Петро зумів завоювати глибоку повагу, щирі прихильність своїх парафіян. Його авторитет на парафіях важко переоцінити.

Вражаючим інтелектом, життєвою мудрістю, високими християнськими ідеалами було сповнене все єство о. Петра. Завдяки цим рисам він став для мирян мудрим наставником, учителем, проникливим провідником. Досі миряни сіл, де він проводив душпастирську діяльність, згадують його зворушливі, глибокі й переконливі проповіді. Євангельське вчення о. Петро вміло поєднував із життям вірних, майстерно добирав повчальні життєві приклади, умів знайти ключик до кожного серця.

У Калуському деканаті був духівником, часто відвідував у селищі Войнилів жіночий монастир св. Серця Христового, де настоятелькою була мати Василія, надавав особисту допомогу сестрам-монахиням.

На жаль, трагічний випадок обірвав його життя у розквіті духовних сил у 55 років на 15 році священничого служіння. Він похований на церковному подвір'ї церкви св. Василія Великого поряд зі священниками о. Василем Головацьким, о. Іваном Каратницьким, о. Михаїлом Олексієм.

Марія Цвіточок – відмінник народної освіти. Народилася 12 листопада 1959 р. Після закінчення Калуської середньої школи № 3 вступила до Івано-Франківського педагогічного інституту ім. В. Стефаника на музично-педагогічний факультет, який закінчила у 1980 р. Була направлена на роботу в Закарпаття, с. Липча, де в середній школі та школі-інтернаті працювала вчителем музики. У 1984 р. влаштувалася на роботу за фахом у Калуську загальноосвітню школу № 1.

З 2002 р. і до сьогодні Марія Цвіточок – головний спеціаліст організаційного

виконавчого апарату Калуської районної ради.

Марія Василівна бере активну участь у громадському й церковному житті села. У 1994 р. вона організувала в селі церковний хор. За короткий період зуміла прищепити членам хору любов до співу. Її талант і наполеглива праця принесли успіх. Хор на запрошення виїжджає на богослужіння в села Калуського і Рожнятівського деканатів, де одержує схвальні відгуки місцевих жителів. У 1998 р. організовує хор дівчаток, який супроводжував служби Божі поперемінно і змішано з хором дорослих. Про чудовий спів обох хорів читаємо в «Почесній книзі» запис священика, який брав участь у богослужінні в храмі села «15 листопада 2000 р. я, член СХВ-УГКЦ, Ярослав Войницький, перебуваючи на богослужінні в церкві св. Василя Великого зрадив душею, почувши чудовий спів дівчаток і дорослих села Довге-Калуське. Бажаю всім християнам, керівнику хорів цього села, перебувати під духовним керівництвом священика у подальшій духовній праці на многі літа».

У 2006 р. на запрошення парафіян с. Тужилів, вона організовує хор у їхній церкві Покрови Пресвятої Богородиці й одночасно при н/д Тужилова з церковного хору народний аматорський хор «Троно», який бере активну участь у різних державних та релігійних заходах.

За активну участь у культурно-мистецькому житті народу, багаторічну сумлінну працю й особистий внесок у розвиток культури Калушини, щирі і ревну працю для Божої слави і добра УГКЦ нагороджена грамотами й подяками районної державної адміністрації і районної ради, управління культури Івано-Франківської ОДА, Івано-Франківської єпархії УГКЦ.

Роман Павлів – уродженець села, проживає в смт. Рожнятів. Народився 1 січня 1962 р. Після закінчення Калуської середньої школи № 3 влаштувався на роботу в Калуське БУ № 6 тресту «Хімметалургбуд». У 1981р. вступив у Львівський політехнічний інститут на інженерно-будівельний факультет, який успішно закінчив і був направлений на роботу в БМУ ВАТ «Карпатнафтомаш». Він один із першопрохідців підприємницької діяльності і засновник у 1992р. ТзОВ «СП Будучність». Підприємство спеціалізується на будівництві мостів, пішохідних переходів, облаштуванні берегоукріплень рік, ремонті доріг, об'єктів комунального господарства. Підприємство успішно і якісно виконує свої зобов'язання перед замовниками згідно укладених угод. Односельчани вдячні Романові Павліву за спорудження пішохідного переходу на річці Чечва, вантажного моста по об'їзній

дорозі, укріплення берегів Чечви, яка під час великих повеней завдавала мешканцям села великої шкоди. Добрим словом про підприємство і його директора згадують села й міста Івано-Франківщини.

За час діяльності підприємства збудовано 46 мостів, десятки пішохідних переходів, відремонтовано сотні кілометрів доріг та інших об'єктів комунального господарства. Романа Михайловича п'ять разів обирали депутатом, із них три рази до обласної ради від Калуського й Рожнятівського районів. Сьогодні Роман Павлів – депутат Івано-Франківської обласної ради, заступник голови комісії з промисловості і будівництва. За досягнення у сфері будівництва на Івано-Франківщині нагороджений медаллю «За заслуги перед Прикарпаттям», Грамотою Прем'єр-міністра України, орденом Миколая Чудотворця, який отримав з рук митрополита УПЦ КП Філарета.

Марія Місюра – фінансист, народилася 12 квітня 1966 р. Після закінчення Пійлівської восьмирічної школи вступила до Чернівецького фінансового технікуму. Після його закінчення в 1985 р.

- до Чернівецького державного університету на економічний факультет за спеціальністю «Фінанси і кредит», який закінчила в 1994 р.

Трудову діяльність розпочала в 1985 р. в Калуському районному фінансовому відділі. З 1990 р. працює в податковій інспекції Калуського району. З 2002 р. займає посаду заступника начальника Калуської об'єднаної державної податкової інспекції, а з 2017 р. – начальника управління, начальника відділу адміністрування податків і зборів фізичних осіб Калуського управління Головного управління державно-фіскальної служби в Івано-Франківській області.

Має спеціальне звання – «Радник податкової служби I рангу». За сумлінну працю та професійність неодноразово нагороджувалася грамотами та подяками Калуської районної державної адміністрації, Калуської міської ради, Державної податкової адміністрації в Івано-Франківській області.

Оксана Павлів – підприємець, народилася 8 травня 1969 р. Після закінчення Калуської СШ № 3 у 1986 р. вступила в Тернопільську академію народного господарства на економічний факультет за спеціальністю «Ревізія і контроль в капітальному будівництві».

Свою трудову діяльність розпочала в 1990 р. ревізором Войнилівського споживчого товариства.

У 1996 р. стала приватним підприємцем, організувавши роботу продовольчих магазинів у селі.

Бере активну участь у громадському й церковному житті села.

Була депутатом декількох скликань Пійлівської сільської ради. Одна із організаторів і благодійниця святкування 100-річчя церкви св. Василя Великого, яке відбулося у 2016 р.

Будучи людиною щирою, толерантною ніколи не відмовляє в допомозі мешканцям села. За активну участь у церковному житті нагороджена грамотою Голинського деканату Івано-Франківської митрополії УГКЦ.

Ірина Павлів – учитель-філолог, народилася 3 вересня 1974 р. Упродовж 25 років викладає українську мову і літературу в Тужилівському навчально-виховному комплексі, учитель-методист.

Учні Ірини Василівни є переможцями й призерами I-III етапів олімпіади з української мови і літератури, Міжнародного конкурсу з української мови ім. П. Яцика, I-IV етапів Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді ім. Т. Шевченка, I, II етапів конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук та Міжнародного конкурсу з українознавства.

Павлів І. В. – переможець II (обласного) й учасник III (заключного) турів Усеукраїнського конкурсу «Учитель року – 2012» у номінації «Українська мова і література».

Ірина Василівна проводить показові уроки, майстер-класи, ділиться досвідом роботи на курсах підвищення кваліфікації вчителів-словесників при Івано-Франківському ОППО, є постійним членом журі II, III етапів Міжнародних конкурсів із української мови ім. П. Яцика та мовно-літературного ім. Т. Шевченка, олімпіади з предмета; екзаменатором із перевірки відкритої частини тесту ЗНО з української мови і літератури.

Протягом десяти років Ірина Павлів плідно співпрацює з редакцією науково-методичного журналу «Дивослово». На сторінках часопису опубліковано понад тридцять її статей методичного характеру. Дев'ятнадцять номерів «Бібліотечки «Дивослова» – авторські.

У 2014, 2015, 2016, 2019 рр. у київському видавництві «Дивослово» вийшли друком навчально-методичні посібники «Розробки уроків з української літератури для 5 класу», «Уроки з української літератури для 6 класу», «Уроки української літератури для 7 класу», «Уроки української літератури для 9 класу», «Готуємося до ЗНО: тестові завдання з української мови і літератури», автором яких є Ірина Василівна.

У 2016 році світ побачило навчальне видання «А він насправді був лишень Франком: Іван Франко у тестових запитаннях і відповідях» (Брустурів: Дискурсус), присвячене 160-річчю з дня народження Каме-няра. Павлів І. В. є автором розділу «Іван Франко-публіцист».

Ірина Павлів – лауреат педагогічних премій імені Костянтини Ма-лицької та Мирослава Стельмаховича, нагороджена відзнакою Прези-дента України – ювілейною медаллю «25 років Незалежності України», Подякою Міністерства освіти і науки України, грамотою Івано-Фран-ківської обласної державної адміністрації та обласної ради.

Роман Рилик – менеджер, народився 3 серпня 1978 р. Після за-кінчення Калуської середньої школи № 5 вступив до Калуського хі-міко-технологічного технікуму, який закінчив на відмінно. У 1997 р. вступив у Державний університет «Львівська політехніка» на механі-ко-технологічний факультет. Після закінчення працює на кондитер-ській фабриці «Світоч» у Львові. Бере участь у конкурсі на вакантні посади молодих спеціалістів, оголошених міжнародною компанією «British American Tobacco» з виготов-лення та реалізації тютюнових ви-робів. Успішно пройшовши конкурс, починає працювати на Прилуцькій тютюновій фабриці. Піднявся схо-динками кар'єрного зростання від майстра зміни сигаретного цеху до начальника з виробництва. Упродовж майже двох років працює керівником виробничого відділу в Нігерії. Опісля займає посаду менеджера з розвитку виробництва регіону Європа, Африка та Близький Схід в головному офісі компанії в Лондоні.

У 2018 р. керівництвом компанії направлений на роботу в Румунію. Зараз Роман із сім'єю проживає в Бухаресті, займає посаду керівника виробничого підрозділу. Вільно володіє англійською, німецькою та румунською мовами.

За матеріалами газети «Вісті Калущини»

